

Daniels bok – nummer ett hundre og atten

Den profetiske advarselen til Jerusalem: en symbolsk framstilling av endetidshendelser

Jeff Pippenger

2024-03-05

De sju advarselsårene fra 63 til året 70, som ble forkynt av mannen som gikk «opp og ned Jerusalems gater og forkynte de ulykker som skulle komme over byen», hadde vært forutbildet ved den advarsel som ble gitt Jerusalem i tre og et halvt år, først i Kristi tjeneste, og deretter tre og et halvt år i disiplenes tjeneste. Tidligere artikler har allerede påvist at Jerusalems ødeleggelse kunne ha blitt fullbyrdet ved korset, eller senere ved Stefanus' steining, men Guds langmodighet utsatte Hans dom over byen og folket.

«Og den som den faller på, skal den knuse til støv.» Folket som forkastet Kristus, skulle snart få se sin by og sin nasjon ødelagt. Deres herlighet skulle bli knust og spredt som støvet for vinden. Og hva var det som ødela jødene? Det var steinen som, dersom de hadde bygget på den, ville ha vært deres trygghet. Det var Guds godhet som ble foraktet, rettferdigheten som ble avvist, barmhjertigheten som ble ringeaktet. Mennesker stilte seg i opposisjon til Gud, og alt det som ville ha vært deres frelse, ble vendt til deres ødeleggelse. Alt det Gud hadde bestemt til liv, fant de å være til død. I jødenes korsfestelse av Kristus lå Jerusalems ødeleggelse innbefattet. Blodet som ble utøst på Golgata, var den tyngde som senket dem i ruin for denne verden og for den kommende verden. Slik skal det også være på den store, siste dag, når dommen skal falle over dem som forkaster Guds nåde. Kristus, deres anstøtsstein, skal da fremtre for dem som et hevnnende berg. Herligheten fra hans åsyn, som for de rettferdige er liv, skal for de ugudelige være en fortærende ild. Fordi kjærligheten ble forkastet og nåden foraktet, skal synderen bli tilintetgjort.

«Ved mange illustrasjoner og gjentatte advarsler viste Jesus hva som ville bli følgen for jødene av å forkaste Guds Sønn. Med disse ordene talte Han til alle i enhver tidsalder som nekter å ta imot Ham som sin Forløser. Hver advarsel gjelder dem. Det vanhelligede tempelet, den ulydige sønnen, de falske vingårdsmennene, de foraktfulle byggmestrene, har sitt motstykke i enhver synders erfaring. Med mindre han omvender seg, vil den dom som disse varslet om, bli hans.» Slektenes håp, 600.

Den syvårsperioden da mannen vitnet for Jerusalem, ble ved den første beleiringen delt i to like perioder på ett tusen to hundre og seksti dager. Disse syv årene representerte Jerusalems ødeleggelse, og de syv årene av Kristi og disiplenes tjeneste representerte begynnelsen på Jerusalems ødeleggelse, og Jesus illustrerer alltid enden med begynnelsen. Disse syv årene ble også forbildet ved de «sju tider» over det nordlige riket, som ble delt i to like perioder på ett tusen to hundre og seksti år.

Når det moderne Roma gjentar historien om det hedenske og det pavelige Roma som trækker ned det bokstavelige og det åndelige Jerusalem, og når det moderne Roma gjentar de to historiene om

de to varslingsperiodene gitt av mannen fra år 63 til år 70, og når det moderne Roma gjentar historien fremstilt ved de to periodene da Kristus og disiplene gikk inn og ut av Jerusalem i tre og et halvt år, vil to atskilte perioder bli åpenbart, selv om «tid ikke lenger er».

Den siste av disse to periodene er de symbolske førtito månedene da det moderne Roma fullbyrder sin siste forfølgelse av de trofaste, når dets dødelige sår blir leget ved den snart kommende søndagsloven. Disse symbolske førtito månedene er den andre av to perioder, og er perioden for den utøvende dom over det moderne Roma. Denne perioden blir forutgått av den undersøkende dom over de levende i laodikeisk adventisme.

Mannen som frembar advarselen til det bokstavelige Jerusalem, døde under Titus' beleiring. Han døde ikke ved ødeleggelsen, men under beleiringen som gikk forut for ødeleggelsen, for ikke én kristen døde ved Jerusalems ødeleggelse.

«I syv år fortsatte en mann å gå opp og ned Jerusalems gater og forkynne de veer som skulle komme over byen. Dag og natt fremsa han den ville klagesangen: «En røst fra øst! en røst fra vest! en røst fra de fire vinder! en røst mot Jerusalem og mot templet! en røst mot brudgommene og brudene! en røst mot hele folket!» — Ibid. Dette underlige vesenet ble fengslet og hudstrøket, men ingen klage unnslopp hans lepper. På hån og mishandling svarte han bare: «Ve, ve over Jerusalem!» «ve, ve over dets innbyggere!» Hans advarende rop opphørte ikke før han ble drept under den beleiringen han hadde forutsagt.» The Great Controversy, 29, 30.

Mannen døde under beleiringen, men ikke ved den endelige ødeleggelsen, og den endelige ødeleggelsen representerer prøvetidens avslutning og de sju siste plagene. Mannen er derfor et symbol på budskapet om å forlate Jerusalem ved den første beleiringen. De kristne flyktet da, og i de første tre og et halvt årene var mannen et symbol på en gruppe som ikke dør i Jerusalem, og i de siste tre og et halvt årene er han et symbol på de siste kristne som dør før prøvetidens avslutning. I den første perioden identifiserer han de hundre og førtifire tusen, og i den andre perioden på tre og et halvt år representerer han den store skare som dør i den andre perioden.

Mannens budskap ble nedtegnet av historikeren, og det ble fremstilt ved seks røster. Da han til sist ble fengslet, var hans sjuende og siste budskap «ve, ve» over Jerusalem og dets innbyggere. Den første «røst» som er nedtegnet, var en «røst fra øst», og hans siste budskap var «ve». Det første element i hans budskap og det siste element i hans budskap var det bibelske symbolet som representerer islam, for islam er «østens» barn i Bibelen, og de er representert ved «østvinden». Fordoblingen av ordet «ve» i hans siste budskap gjenspeiler enden på det moderne Babylon, når jordens konger tre ganger roper: «Ve, ve, den store by.» Det greske ordet som er oversatt med «ve» i de tre versene i Åpenbaringen kapittel atten, er oversatt med «ve» i kapittel åtte, vers tretten.

Og jeg så, og jeg hørte en engel fly midt gjennom himmelen, som sa med høy røst: Ve, ve, ve over dem som bor på jorden, på grunn av de øvrige basunrøster fra de tre engler som ennå skal blåse! Åpenbaringen 8:13.

Mannens forkynnelse av «ve, ve» representerer den tredobbelte anvendelsen av de tre ve-ropene, for elementene i det første ve-ropet, sammenholdt med elementene i det andre ve-ropet «linje på

linje», identifiserer elementene i det tredje ve-ropet, likesom de tre uttrykkene «akk, akk» fra jordens konger i det attende kapittel representerer det tredje ve-ropet, slik det er fastslått ved det første og det andre ve-ropet. Begynnelsen og avslutningen av mannens budskap var et forbilde på islams budskap i det tredje ve-ropet.

Det første uttrykket for hans budskap var en røst fra «øst», og «øst» er et symbol på islam, men det er også en identifikasjon av den beseglende engelen som stiger opp i øst.

Og etter disse ting så jeg fire engler stå på jordens fire hjørner, og de holdt jordens fire vinder tilbake, for at ingen vind skulle blåse over jorden, heller ikke over havet eller over noe tre. Og jeg så en annen engel stige opp fra øst, med den levende Guds segl; og han ropte med høy røst til de fire engler, som det var gitt å skade jorden og havet, og sa: Skad ikke jorden, heller ikke havet eller trærne, før vi har beseglet vår Guds tjenere på deres panner. Og jeg hørte tallet på dem som var beseglet: hundre og førtifire tusen var beseglet av alle Israels barns stammer. Åpenbaringen 7:1–4.

I fortellingen om Elia på Karmelfjellet, da han skuet ut mot havet og så en sky, så han vestover, for Karmelfjellet ligger nær Middelhavet.

Og det skjedde den sjuende gangen at han sa: Se, en liten sky stiger opp av havet, lik en manns hånd. Og han sa: Gå opp, si til Akab: Spenn for vognen din og dra ned, så ikke regnet stanser deg. 1 Kongebok 18:44.

Elia ville ha stått vendt mot vest, i retning av Middelhavet. I Lukas, kapittel tolv, taler Kristus om at Hans budskap er et budskap om splittelse.

Tror I at jeg er kommet for å gi fred på jorden? Jeg sier eder: Nei, men heller splid. For fra nå av skal det i ett hus være fem som er delt, tre mot to og to mot tre. Faderen skal være delt mot sønnen, og sønnen mot faderen; moderen mot datteren, og datteren mot moderen; svigermoderen mot sin svigerdatter, og svigerdatteren mot sin svigermoder. Og han sa også til folket: Når I ser en sky stige opp i vest, sier I straks: Det kommer en regnskur; og så skjer det. Og når I ser sønnavinden blåse, sier I: Det blir hete; og det skjer. Hyklere! Himmelen og jordens utseende kan I tyde; men hvordan kan det ha seg at I ikke tyder denne tid? Lukas 12:51–56.

Budskapet fra sendebudet til Jerusalem bærer Alfa og Omegas signatur, for begynnelsen og enden identifiserer islam i det tredje Ve, og med stemmen fra «øst» identifiserer det samtidig islams budskap som beseglingsbudskapet. Den «andre røsten» fra «vest» identifiserer senregnet, som er det siste regn, og alle profetene taler til de siste dager. Budskapet fra «vest» er et symbol på senregnsbudskapet, som frembringer to klasser av tilbedere. Den ene klassen kan ikke gjenkjenne senregnsbudskapet, for de «skjelner ikke denne tid».

Det neste elementet i budbringerens budskap er stemmen fra «de fire vinder», som både er beseglingsbudskapet og budskapet fra Islams vrede hest, slik den er framstilt ved det tredje Ve. Det neste elementet er rettet mot Jerusalem og tempelet, og identifiserer således alle profetenes budskap, som utpeker en klasse mennesker som blir gått forbi, for de har grunnlagt sitt krav på

frelse, ikke i Kristus, men i tempelet og i sin arv som Guds utvalgte folk. De er dem gjennom den hellige historie som blir framstilt som forkynnende: «Herrens tempel, Herrens tempel er vi.» Budskapet mot Jerusalem og tempelet er budskapet til Laodikea.

«Det er ingen grunn til å undre seg over at menigheten ikke blir levendegjort ved Den Hellige Ånds kraft. Menn og kvinner setter til side den undervisning Kristus har gitt. Vrede og havesyke vinner seieren. Sjels-templet er fullt av ondskap. Det er ikke rom for Kristus. Mennesker følger sine egne fordervede veier. De vil ikke gi akt på Frelserens ord. De tar saken i sine egne hender og forkaster irttesettelser og advarsler, inntil lysestaken blir flyttet fra sitt sted, og den åndelige dømmekraft blir forvirret av menneskelige forestillinger. Selv om de kommer til kort i tjenesten, rettferdiggjør de seg selv og sier: 'Herrens tempel, Herrens tempel er vi.' De setter Guds lov til side for å følge lyset fra sin egen innbilning.» Review and Herald, 8. april 1902.

Budbæreren løftet deretter røsten i sitt advarselsbudskap mot brudgommene og brudene, som et symbol på metodologien «linje på linje», for den profetiske linjen i de siste dager skal være lik den profetiske linjen i Noahs dager, da de ble gitt i ekteskap nettopp på den tid da ødeleggelsens flom var i ferd med å skylle over deres verdslige ambisjoner og planer.

Bibelen erklærer at menneskene i de siste dager vil være oppslukt av verdslige sysler, av fornøyer og pengejag. De vil være blinde for de evige realiteter. Kristus sier: «Som Noahs dager var, slik skal også Menneskesønnens komme være. For som de i dagene før vannflommen åt og drakk, giftet seg og ble bortgiftet, helt til den dag da Noah gikk inn i arken, og de visste ikke av det før flommen kom og tok dem alle bort, slik skal også Menneskesønnens komme være.» Matteus 24:37–39.

«Slik er det også i dag. Mennesker haster videre i jakten på vinning og selvisk nytelse, som om det ikke fantes noen Gud, ingen himmel og intet liv heretter. På Noahs tid ble advarselen om syndfloden sendt for å vekke menneskene opp fra deres ondskap og kalle dem til omvendelse. Slik er også budskapet om Kristi snare komme gitt for å vekke menneskene opp fra deres oppslukthet av verdslige ting. Det er bestemt til å vekke dem til erkjennelse av de evige realiteter, så de kan gi akt på innbydelsen til Herrens bord.»

«Evangeliets innbydelse skal gis til hele verden» — «til hver nasjon og stamme og tunge og folk». Åpenbaringen 14:6. Det siste budskapet om advarsel og barmhjertighet skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Det skal nå alle menneskeklasser, rike og fattige, høye og lave. «Gå ut på veiene og langs gjerdene,» sier Kristus, «og nød dem til å komme inn, så Mitt hus kan bli fullt.» Christ's Object Lessons, 228.

Det siste elementet i advarselen blir understreket i det foregående avsnittet. Budskapet, fremstilt som røsten mot «alt folket», er det evige evangelium, som fastslår nødvendigheten av å oppfylle evangeliets krav for å bli frelst. Det første kravet i det evige evangelium er å frykte Gud, og denne frykt er grunnlagt på den virkelighet at det var våre synder som brakte Kristus, den levende Guds Sønn, opp på korset.

Hvert element i budbæreren til Jerusalem gjennom hans sju år i tjenesten representerte det evige evangelium, som var det samme evangelium som ble framlagt i de sju årene da Kristus stadfestet pakten med de mange fra år 27 til år 34. Det er også det evige evangelium som forkynnes i de to siste tidsperiodene i de siste dager, og det er særskilt knyttet til budskapet om sildigregnet, idet det er Islams budskap i det tredje ve. Det identifiserer beseglingen av de hundre og førtifire tusen, adskillelsen mellom hveten og ugresset, ugressets laodikeiske tilstand, og profetiens tredobbelte anvendelse som et symbol på sildigregnets metodikk, som er «linje på linje».

Budskapet om de sju årene i den historien er profetisk plassert innenfor «hevns dager», som var en del av den aller første omtalen av Kristi budskap og gjerning, og Hans budskap og gjerning skal gjentas i de siste dager av de hundre og førtifire tusen. De vil da identifisere sitt budskap innenfor den profetiske rammen av «Guds hevns dager». Det finnes to bibelske forbilder på Guds «hevsn» representert i Hans Ord: Hans hevn over sitt folk og også Hans hevn over sine fiender.

De «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks illustrerer Guds hevn over sitt opprørske folk, og denne hevnen omfatter den bokstavelige og åndelige nedtramping av helligdommen og hæren. Innenfor symbolikken i nedtrampingen av helligdommen og hæren er også symbolikken om Guds hevn over sine fiender framstilt. I de siste dager blir Guds hevn mot sitt folk framstilt som utspyingen av laodikeisk adventisme ved den snart kommende søndagsloven. Ved dette veimerket begynner også Hans hevn over det moderne Babylon.

Den undersøkende dom over de levende over laodikeisk adventisme, som etterfølges av den fullbyrdende dom over Tyrus' skjøge og dyret som hun rir på og hersker over, er den profetiske historien for de siste dager, hvor virkningen av hvert syn blir fullbyrdet. Hvert syn skal anvendes på disse to profetiske periodene, for metodologien i senregnet er anvendelsen av profetisk linje på profetisk linje. Ved begynnelsen av disse to historiene identifiserte Jesus et «tegn» som beviser at de som lever på det tidspunktet, befinner seg i den siste generasjonen i jordens historie.

Den første perioden begynte da beseglingen av de hundre og førtifire tusen tok til den 11. september 2001. Det var innenfor dette veimerket at det «tegn» Kristus identifiserte i Lukas tjueen, ble satt.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Nå, brødre, Gud ønsker at vi skal innta vår plass sammen med mannen som bærer lykten; vi ønsker å innta vår plass der lyset er, og der Gud har gitt basunen en klar lyd. Vi ønsker å la basunen lyde klart. Vi har vært i forvirring, og vi har vært i tvil, og menighetene er nær ved å dø. Men nå leser vi her: 'Og deretter så jeg en annen engel komme ned fra himmelen, med stor makt; og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med høy røst og sa: Babylon, den store, er falt, er falt, og er blitt et bosted for demoner og et tilholdssted for hver uren ånd og et bur for hver uren og hatet fugl' [Åpenbaringen 18:1, 2].»

«Vel nå, hvordan skal vi kunne vite noe om det budskapet dersom vi ikke er i stand til å gjenkjenne noe av himmelens lys når det kommer til oss? Og vi vil like gjerne gripe den mørkeste villfarelse når den kommer til oss fra en som er enig med oss, når vi ikke har det minste bevis for at Guds Ånd har sendt dem. Kristus sa: 'Jeg er kommet i min Fars navn, og

dere tar ikke imot meg' [se Joh 5,43]. Nå, nettopp dette er det verk som har pågått her helt siden møtet i Minneapolis. Fordi Gud sender et budskap i sitt navn som ikke stemmer overens med deres forestillinger, derfor [trekker dere den slutning] at det ikke kan være et budskap fra Gud.» Sermons and Talks, bind 1, 142.